

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

23 февруари 1961 година*

По дело 30-59

De Gezamenlijke Steenkolenmijnen, Limburg, обединение на предприятия, по смисъла на член 48 от Договора, Dr Poelstraat 16, Heerlen (Нидерландия), представлявано от г-н Н. Н. Wemmers, председател, и г-н Р. А. А. Wirtz, определени от Годишното събрание на членовете на обединението, подпомагани от адв. W. L. Haardt, адвокат към Върховния съд на Нидерландия и преподавател в университета в Лайден, и от г-н W. С. L. van der Grinten, професор в Католическия университет в Ниймеген, със седалище и адрес на управление 83, Boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

ищец,

срещу

Върховния орган на Европейската общност за въглища и стомана, представляван от адв. F. van Houten, юридически съветник на Върховния орган, в качеството на представител, подпомаган от адв.С. R. С. Wyckerheld Bisdom, адвокат във Върховния съд на Нидерландия, със съдебен адрес в Люксембург, в служебните помещения на Върховния орган, place de Metz 2,

ответник,

подкрепян от правителството на Федерална република Германия, представлявано от проф. Ludwig Erhard, федерален министър на икономиката, подпомаган от Konrad Zweigert, редовен професор в Юридическия факултет на университета в Хамбург, със съдебен адрес в Люксембург в посолството на Федерална република Германия, boulevard Royal 3, встъпила страна,

СЪДЪТ,

в състав: г-н А. М. Donner, председател, г-н Ch. L. Hammes и г-н N. Catalano, председатели на състав, г-н O. Riese, г-н L. Delvaux, г-н J. Rueff (докладчик) и г-н R. Rossi, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Lagrange,
секретар: г-н A. Van Houtte,

с предмет иск за:

а) отмяна на решението, взето от Върховния орган на 30 април 1959 г., за отхвърляне на молбата на ищеца, формулирана в неговото писмо от 9 март 1959 г. до Върховния орган за установяване с решение, че с финансирането на публичните фондове с

* Език на производството: нидерландски.

„Bergmannsprämie”, Федерална република Германия не е изпълнила едно от своите задължения, произтичащо от Договора;

б) установяване от Върховния орган, че Федерална република Германия, като е взела решение за това финансиране, не е изпълнила едно от своите задължения, произтичащо от Договора;

постанови настоящото

Решение

А - По допустимостта на иска

1. По отношение на редовността на процедурата

С писмо от 9 март 1959 г. ищецът е сезирал Върховния орган, съгласно член 35 от Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана, за да установи с решение, че Федерална република Германия, с финансирането с миньорска премия на публичните фондове, не е изпълнила едно от задълженията си по Договора.

С писмо от 30 април 1959 г. с пощенско клеймо от 8 май 1959 г. Върховният орган е уведомил ищеца, че не е в състояние да даде ход на неговото искане. Съобщението до ищеца го уведомява за решението на Върховния орган да не взема исканото от него решение.

Искова молба № 30-59 е насочена към отмяната на това решение за отказ и съответно тя представлява иск за отмяна по член 33 от Договора.

Тъй като исковата молба е заведена в регистъра на Съда на 5 юни 1959 г., едномесечният срок, предвиден в последния параграф от член 33, е спазен, предвид датата на изпращане на отговора от Върховния орган, както е видно от пощенското клеймо.

2. По правото на иск ищеца

Атакуваното решение е това, с което Върховният орган отказва да вземе решение, което според ищеца е бил длъжен да вземе по силата на член 88.

Решението за отказ, съгласно изискванията на член 33, има същия характер, какъвто би имало едно положително решение, което е отказано от Върховния орган.

Като се има предвид, че Върховният орган обосновава своето решение с твърдението, че положението, което произтича от въвеждането от правителството на Федерална република Германия на миньорската премия, не е несъвместимо с Договора, доколкото условията, посочени в писмото на Върховния орган от 21 юни 1957 г., са изпълнени.

Следователно решението, което според ищеца Върховният орган е бил длъжен да вземе, би се отнасяло, ако той се беше намесил, до една конкретна мярка, предприета от конкретна държава-членка и че поради това, това би било едно индивидуално решение.

Ищецът твърди, че решението за отказ на Върховния орган го засяга.

За да бъде допустим един иск за отмяна на индивидуално решение, предявен от едно предприятие, е достатъчно твърдението на ищеца, че решението го засяга и обосноваването на това негово твърдение, като се изложи по подходящ начин интересът, който представлява за него отмяната на решението.

Ищецът уточнява, че:

„Обикновено цените на въглищата в Нидерландия се приравняват към цените в Германия; изкуственото занижаване на цените на въглищата в Германия чрез държавни субсидии поставя нидерландските предприятия, които не получават такава субсидия, в затруднено положение;

конкуренцията на немските въглища на нидерландския пазар е голяма;

Нидерландия трябва да защити своя износ на въглища в Германия;

въвеждането на миньорската премия в Германия е предизвикало миграция на работна ръка към Германия от съседните нидерландски предприятия;

тази последица за работната ръка е била засилена от факта, че миньорската премия е била освободена от вноски за социално осигуряване и данък върху дохода;

масовото напускане на опитни миньори е задължило нидерландските мини да положат усилия за наемане на работници, и по-конкретно за увеличаване на заплатите.“

Тези твърдения изглеждат уместни, но единствено разглеждането на делото по същество ще позволи да се прецени точното им значение.

Противно на твърденията на ответника, не е необходимо, за да може едно предприятие да предяви иск срещу едно индивидуално решение, което го засяга, то да е единственото или почти единственото, засегнато от това решение.

Като се има предвид, че взетото решение е индивидуално решение, което се отнася до ищеца, той има право да предяви иск.

3. По отношение на заключенията на ищеца

Ищецът не се ограничава с това да направи извода, че Съдът следва да отмени оспорваното решение, но също така иска от него „да заяви, че Върховният орган трябва да установи с решение, че Федерална република Германия не е изпълнила своите задължения по Договора, като е финансирала публичните фондове с премия, освободена от данък, предоставена на миньорите, и че той трябва да отмени тази мярка.“

По смисъла на член 34 от Договора „ако Съдът отмени дадено решение или препоръка, той следва да отнесе въпроса обратно до Върховния орган”, като той е задължен да предприеме „необходимите стъпки за изпълнение на решението за отмяна.”

Не е задача на Съда, в случай че допусне иска, да определя решенията на Върховния орган, които произтичат от неговото решение за отмяна, Съдът трябва да се ограничи само до това да препрати делото на Върховния орган. При тези условия, вторият и третият довод на ищеца са недопустими.

От друга страна, първият и четвъртият довод на ищеца влизат в рамките на спора за отмяна и следователно са допустими.

4. Относно основанията и доводите на правителството на Федерална република Германия, изтъкнати при неговото встъпване

Искането за встъпване на правителството на Федерална република Германия е било обявено за допустимо с определение на Съда от 18 февруари 1960 г.

Макар и в обясненията си като встъпила страна правителството на Федерална република Германия да подкрепя в голяма степен заключенията на ответника, то използва доводи, противоположни на тези на ответника, срещу които то изрично взема становище.

Ищецът преценява, че член 93, параграф 5 от Процедурния правилник на Съда задължава встъпилата страна да приеме спора в състоянието, в което той се намира по време на встъпването, встъпилата страна, със своето встъпване след предаването на отговорите, вече не е свободна да повдигне основен довод в противоречие с доводите на страната, на която се предполага, че помага.

Ищецът отказва да се позове на член 93, параграф 5, за да не попречи на Съда да разглежда твърденията, посочени в исковата молба;

Въпросът трябва да бъде разгледан служебно.

По смисъла на член 34 от Протокола за статута на Съда на Европейските общности, заключенията в молбата за встъпване могат да имат за предмет само поддържане на заключенията на една от страните или тяхното отхвърляне.

Правителството на Федерална република Германия поддържа при своето встъпване исканията на ответника и доводите, които то е изтъкнало, макар и различни от доводите на ответника, са насочени към отхвърляне на исканията на ищеца. Забраната за встъпилата страна да изтъква всеки аргумент, който не е използван от страната, която тя подпомага, би означавало процедурата по встъпването да бъде изпразнена от цялото ѝ съдържание.

При тези условия доводите, които се представят от Правителството на Федерална република Германия при неговото встъпване, са допустими.

Б. - По същество

I. Нарушение на Договора

Като се има предвид, че ищецът и ответникът са съгласни да разглеждат премията за работа на смени като субсидия, отменена и забранена от член 4, буква в) от Договора, докато встъпилата страна я счита за съвместима с разпоредбите на Договора; че според ищеца фактът, че федералното правителство е компенсирало премията за работа на смени с отмяната, считано от 1 април 1958 г., на задължението си да поема 6,5 % от вноските на работодателя за пенсионно осигуряване на миньорите, не премахва характера на отменена и забранена субсидия от член 4, буква в) от Договора, докато ответникът и встъпилата страна са съгласни, че тази компенсация я прави във всички случаи съвместима с разпоредбите на Договора. Тези две констатации задължават да се разглежда отделно въпроса за характера на премията за работа на смени от гледна точка на Договора и на начина, по който този характер е засегнат от компенсационния механизъм.

- 1. Представява ли премията за работа на смени, разглеждана сама по себе си, и по-конкретно независимо от всеки компенсационен механизъм, субсидия, която е отменена и забранена от член 4, буква в) от Договора?*

а) Понятието субсидия съгласно Договора за създаване на ЕОВС

Съгласно член 4, буква в) от Договора „като несъвместими с общия пазар на въглища и стомана се признават и съответно се премахват и забраняват в пределите на Общността, съгласно разпоредбите на този Договор, ...в). субсидии или помощи, които са предоставяни от държавите, или специални такси, които са налагани от държавите, под каквато и да било форма.”

Договорът не дава изрично определение на понятието субсидия или помощ, визирана в член 4, буква в) от него. Съгласно общоприетото понятие субсидия е престация в пари или в натура, предоставяна за подпомагане на едно предприятие, различна от плащането от купувача или от потребителя на стоките или услугите, които то произвежда. Нормалното определение за помощ, което е едно много сходно понятие, набляга на нейната цел и помощта изглежда специално предназначена за постигането на определена цел, която нормално не би могла да бъде постигната без чужда помощ. Понятието помощ обаче е по-широко от понятието субсидия, защото то включва не само позитивните престации като например самите субсидии, но също така различни форми на намеса, които облекчават тежестите, нормално обременяващи бюджета на едно предприятие, и които без обаче да бъдат субсидии в тесния смисъл на думата, са сходни по характер и имат същото действие.

Тези определения, без да се съдържат в Договора, могат да бъдат приети, само ако са потвърдени в своето съдържание от разпоредбите на Договора или от целите, към които той е насочен.

Договорът, в член 2, определя като цел на Общността по-конкретно „достепенното създаване на условия, които сами по себе си ще осигурят най-рационално разпределение на продукцията при възможно най-висока степен на производителност, като в същото време запазват постоянна заетост и полагат грижи да не се предизвикат съществени и продължителни смущения в икономиките на държавите-членки.”

Една субсидия или помощ, разбрана по смисъла на посочените по-горе определения, би представлявала сама по себе си пречка за най-рационалното разпределение на продукцията при възможно най-висока степен на производителност, доколкото като представлява престаия, предоставяна от една страна, различна от купувача или от потребителя, би позволила да се определят или да се задържат продажни цени, които не биха били пряко свързани със себестойността, и поради това, да се създадат, запазват и да се развиват стопански дейности, които не биха отговаряли на най-рационалното разпределение на продукцията при възможно най-висока степен на производителност.

Съгласно този критерий, субсидиите или помощите, предоставяни от държавите, разбрани в смисъла на техните обичайни определения, биха били несъвместими с общия пазар, защото те биха представлявали пречка за постигане на една от основните му цели.

При тези условия е законно да се приеме, че именно субсидиите или помощите, отговарящи на традиционното и общо схващане, се признават от член 4, буква в) за несъвместими с общия пазар, и следователно за премахнати и забранени.

Член 5, алинея 4 потвърждава този анализ, тъй като предписва на първо място на Общността да обезпечава „установяването, поддържането и съблюдаването на нормални условия на конкуренция“, като заплащането на една част от себестойността от страна, различна от купувача или потребителя очевидно представлява пречка за създаването на нормални условия за конкуренция.

Член 54 от Договора потвърждава цитираното по-горе тълкуване с уточнението в петата алинея, съгласно което „в случай че Върховният орган констатира, че финансирането на дадена програма или експлоатирането на планираните съоръжения, свързани с нея, биха довели до субсидии, помощи, протекция или дискриминация, които противоречат на този договор, неблагоприятното становище, дадено от нея, с оглед на тези основания има силата на решение по смисъла на член 14 и на забрана за съответното предприятие да прибегва до други средства, освен своите собствени средства за осъществяване на програмата.“

б) Представлява ли член 67 правна уредба за прилагане на член 4, буква в)?

Федералното правителство, в своите обяснения по встъпването преценява, че допустимостта на определени държавни субсидии може да бъде изведена от член 67 и че поради това този член може да подсказва забраната, която произтича от член 4, буква в) от Договора.

Тази теза, като визира като цяло различните параграфи от член 4, би могла да доведе, ако бъде приета, до приемане за разрешено от Договора, при определени обстоятелства, възстановяването на вносните и износните мита или на таксите с равностоен ефект, дори на количествените ограничения на движението на стоки.

Поради това то трябва да бъде разглеждано особено внимателно.

Би било малко съвместимо с обичайната строгост на Договора неговите съставители да са желали да смекчат в голяма степен обсега на изброените в член 4 забрани, като ги

цитират с други термини, както в заглавието на глава VII (Намеса в условията за конкуренция), така и в самия текст на член 67.

Ако обаче е вярно, че думите „специални такси” се съдържат едновременно в член 4, буква в) и в член 67, параграф 3, в последния член те се отнасят до таксите, които биха могли да бъдат налагани на предприятията за въглища и стомана в сравнение с останалите индустрии на същата страна, като тази квалификация обвързва пряко облагането на цитираните специални такси с общата икономическа политика на заинтересованата държава.

Трудно да се приеме, че авторите на Договора са могли да искат, не само да смекчат, но при определени обстоятелства, да отменят забраните, формулирани в член 4 с изключителна прецизност, без да се позоват на члена, чиито обсег биха искали да ограничат.

Член 4 формулира различни забрани, той уточнява, че тези забрани са въведени „при условията, предвидени в настоящия договор.”

Член 67, параграф 3 предвижда действие на една държава, което би довело до специална изгода или би наложило специални такси на предприятията за въглища и стомана, намиращи се под нейна юрисдикция, в сравнение с други индустрии от същата страна и признава имплицитно законността на тези изгоди или такси, като упълномощава Върховния орган да направи необходимите препоръки на заинтересованата държава.

Член 67 е непосредствено след членове 60 - 66, които уточняват условията за прилагане на определени забрани, предвидени в член 4.

Това място в Договора би могло да доведе до предоставянето на член 67 на аналогично значение със значението на членове 60 - 66 и в него да се види един вид уредба за прилагането на забраната, предвидена в член 4, буква в).

Това тълкуване на член 67 би било прието, отмените и забраните, които произтичат от член 4, буква в) биха били визирани и уреждани в член 67 и двата члена би трябвало да бъдат разглеждани в тяхната съвкупност и едновременно прилагани.

Подобно тълкуване би засегнало в голяма степен забраната, която произтича от член 4, буква в).

Поради това е уместно да се изследва дали тя е допустима.

Член 4, буква в) забранява субсидиите или помощите, предоставяни от държавите „в каквато и да било форма.”

Тази квалификация не фигурира в букви а), б) и г) на член 4.

Тя придава един необичайно общ характер на забраната, която квалифицира. Без решаващи доказателства не би могло да се приеме, че авторите на Договора са заявили в член 4, че субсидиите или помощите, предоставяни от държавите в каквато и да било форма са били премахнати и забранени, за да се заяви след това в член 67, че без дори

да са били упълномощени от Върховния орган, те са могли да бъдат приети, при условие че се прилагат мерките, препоръчани от Върховния орган с цел да се смекчат или да се поправят техните последици.

Подобно тълкуване би могло да бъде предвидено, само ако е било доказано, че намесата в условията за конкуренция, предвидени в член 67, обозначават мерките или практиките, изброени в член 4, и по-конкретно в буква в) от него.

Макар и член 4 и член 67 да имат една и съща цел, тъй като те се стремят да осигурят „установяването, поддържането и зачитането на нормални условия за конкуренция”, анализът на тяхното съдържание – представен по-долу – показва, че те подлагат различни области на различни процедури.

Член 4 визира намесата, извършвана „в Общността”, т.е. в областта, обхваната от Договора за нейното създаване.

По смисъла на член 1 от Договора, Общността се основава на общ пазар, на общи цели и на общи институции.

В областта на Общността, т.е. по отношение на всичко, което се отнася до преследването на общите цели, в пределите на общия пазар, на институциите на Общността са предоставени изключителни правомощия.

Щом като на предприятията производители на стомана и въглища могат да бъдат предоставени финансови помощи, това може да се осъществява само от Върховния орган или с неговото изрично разрешение, както сочат член 55, параграф 2, и член 58, параграф 2, както и член 11 от Конвенцията относно преходните разпоредби.

Напротив, член 4, буква в) визира субсидиите или помощите, предоставяни от държавите или специалните такси, налагани от тях, в каквато и да е форма, като ги обявява за несъвместими с общия пазар, за премахнати и забранени.

Това разграничаване изтъква волята на Договора да запази за институциите на Общността и да забрани на държавите възможността да предоставят, в рамките на Общността, субсидии или помощи, и да налагат специални такси в каквато и да било форма.

Строгата формулировка на член 4 подчертава изключителния характер на компетентността на Общността в рамките на Общността.

Член 67 визира изключително дейността на една държава-членка, която е в състояние да се отрази чувствително върху условията за конкуренция във въгледобивната и стоманодобивната промишленост.

Договорът не предвижда в никоя от своите разпоредби премахването и пряката забрана за подобно действие, а само предвижда неговото компенсиране с подходяща помощ или смекчаването на вредните му последици с изпращането от Върховния орган на заинтересованата държава на „необходимите препоръки” (параграф 3) или с мерките, които посочената по-горе държава „би преценила за най-съвместими със собственото си икономическо равновесие” (параграф 2, алинея 3).

Намесата, която произтича от подобни разпоредби, очевидно не може да бъде такава, както е декларирана в член 4 като несъвместима с общия пазар на въглища и стомана, премахнати и забранени в каквато и да било форма.

Съгласно Договора, стопанските отрасли на държавите-членки, които не попадат в компетенциите на Общността, не са предмет на решенията на Върховния орган.

Разпоредбите на Договора оставят извън компетенциите на Общността, например дейностите на предприятията дистрибутори, изключени с член 80, и по-общо, всички икономически дейности, които не са включени от Договора в компетенциите на Общността.

Член 2 потвърждава това тълкуване, като отбелязва, че Общността „има мисията да изпълнява задачите, които са Ж възложени „в хармония с общата икономика на държавите-членки.”

Член 26 от Договора уточнява, че той не отнема на държавите-членки отговорността за тяхната обща политика, тъй като възлага на Съвета „да хармонизира дейността на Върховния орган и дейността на правителствата, отговарящи за общата икономическа политика на своите страни.”

Тези разпоредби показват частичния характер на интеграцията, реализирана от Договора, като правителствата на държавите-членки остават отговорни за всички отрасли на своята икономическа политика, които Договорът не е поставил изрично в рамките на компетенциите на Общността.

По този начин, по смисъла на член 68 параграф 1, те напълно контролират своята социална политика.

Очевидно същото се отнася и за мащабни сектори на тяхната фискална политика.

С упражняването на тези остатъчни правомощия действието на държавите-членки е в състояние „да окаже значително въздействие върху условията на конкуренцията във въгледобивната или стоманодобивната промишленост.”

Съществуването на общия пазар, което е целта на член 2 от Договора, при условията, определени в член 4, би могло да бъде нарушено с този вид намеса в конкуренцията, срещу което не е предвидена защита съгласно член 4.

Тъй като причините за този вид намеса в конкуренцията не попадат в рамките на компетенциите на Върховния орган, от съществено значение е да се запази съществуването на общия пазар, Върховният орган да бъде поставен в състояние да поправя или да смекчи техните последици. Това именно е основното изискване, на което отговаря член 67.

Разликите в приложното поле съответно на членове 4 и 67 се илюстрират и потвърждават от различните средства за тяхното прилагане, с които разполага Върховният орган.

Ако член 67 се разглежда като правна уредба за прилагането на член 4, буква в), не би могло да се обясни защо, след като действие от страна на една държава-членка “съдържа вредни последици за възгледобивните и стоманодобивните предприятия, които се намират под юрисдикцията на други държави-членки”, Върховният орган има само правомощието да Ж изпрати една препоръка с цел да се поправят мерките, които той би преценил за най-съвместими със собственото му икономическо равновесие” и няма правомощието да разпорежи незабавното отменяне на помощите или субсидиите, които противоречат на Договора”;

От друга страна, ограниченията, наложени в член 67, параграф 2, алинея 3, както и аналогичното ограничение, което се съдържа в параграф 3 от същия член, се обясняват лесно в контекста на изведеното по-горе тълкувание на понятията в членове 4 и 67, както и от логиката на Договора.

В действителност интеграцията, установена от Договора, е само частична и поради правомощията, запазени за държавите-членки, възгледобивните и стоманодобивните предприятия, които са създадени на техните територии, остават подчинени на различни законодателства и подзаконовни уредби, чиято специфика е в състояние да породи изгоди или неизгоди за възгледобивната или стоманодобивната индустрия на една държава-членка в сравнение със сходните индустрии, които се намират под юрисдикцията на други държави-членки или с другите отрасли на индустрията на същата държава.

Тези положения, макар и да са в противоречие с общата цел на Договора, са необходима и закономерна последица от частичния характер на интеграцията, която той цели да постигне.

Това означава, че въпреки че е задължение на Върховния орган да припомни на държавите-членки целите, които са си поставили с влизането в Общността, очевидно той не би могъл да им наложи средствата, подходящи за постигането им, тъй като тези средства предполагат упражняването на правомощия, които не произтичат от компетентността на Общността, или на правомощия, които държавите не са прехвърлили на Върховния орган с Договора.

Фактът, че член 67 поставя на разположение на Върховния орган, в параграф 2, алинея 3 и параграф 3, само ограничено правомощие за препоръка, доказва, че този член не визира прилагането на автоматичната отмяна и забраните, визирани в член 4, а се стреми да позволи навлизане на общностната компетентност в националните суверенитети там, където това е необходимо, за да може, поради правомощията, които са запазени за държавите-членки, полезното действие на Договора да не се намалява в голяма степен и неговата цел да не бъде сериозно засегната.

Следва да се вземе под внимание член 11 от Конвенцията относно преходните разпоредби, който поставя в действие забраната за субсидии, помощи или специални такси, установени преди встъпването в длъжност на Върховния орган.

Формулировката на тази разпоредба позволява да се прецизира намерението на авторите на Договора в тази област.

Член 11 от Конвенцията относно преходните разпоредби предвижда, че:

„ако няма съгласие от страна на Върховния орган по запазването на посочените по-горе помощи, субсидии или специални такси и по условията, на които е подчинено тяхното запазване, те трябва да бъдат оттеглени на датите и при условията, определени от Върховния орган, след консултация със Съвета, без това прекъсване да може да бъде задължително преди датата, поставяща началото на преходния период за съответните продукти.”

Член 67, който предоставя на Върховния орган само правомощие да отправя препоръки в случай на сериозно несъответствие, причинено от съществено увеличаване на разликите в себестойността, е значително по-либерален от член 11 от Конвенцията относно преходните разпоредби.

Ако се приеме, че волята на авторите на Договора е била член 67 да съдържа окончателната правна уредба по прилагането на член 4, буква в), би се наложило заключението, че те са възнамерявали да се отнасят с по-голяма строгост към субсидиите и помощите, съществуващи по време на влизане в сила на Договора, отколкото към субсидиите и помощите, предоставяни след влизането му в сила.

Подобно заключение би противоречало както на здравия разум, така и на рационалното прилагане на Договора.

Предходният анализ води до извода, че член 4, буква в) и член 67 се отнасят до две различни области, като първият премахва и забранява определени видове намеса на държавите-членки в областта, която съгласно Договора е от компетентност на Общността, а вторият си поставя за цел да предотврати намесата в конкуренцията, до която неизбежно би довело упражняването на допълнителни правомощия от страна на държавите-членки.

в) Премията за работа на смени от гледна точка на разпоредбите на член 4, буква в)

В контекста на предходните съображения трябва да се установи дали премията за работа на смени представлява субсидия или помощ, отменена и забранена от член 4, буква в) от Договора.

Ясно и безспорно е, че премията за работа на смени поставя в тежест на публичните финанси на Федералната република част от себестойността немските въглища и че с това тя освобождава от заплащането Ж както предприятията производители, така и купувача или потребителя.

Характерът на премията за работа на смени е уточнен в писмо на федералния министър на икономиката от 4 февруари 1956 г. (III D 2 70230/56, Док. №1231/56 f), в което се съдържат по-конкретно следните параграфи:

„Върховният орган е получил от Unternehmensverband Ruhrbergbau жалба относно повишаването на цените на суровия петрол с 3 DM средно. Жалбата се основава на факта, че след разговор между Unternehmensverband Ruhrbergbau и Industriegewerkschaft Bergbau заплатите на миньорите трябва да бъдат увеличени средно с 9 %, считано от 15 февруари, с цел да се предотврати заплахата от напускане на работниците от мината към други сектори на промишлеността. Освен това, Unternehmensverband Ruhrbergbau

уведоми, че ще бъде необходимо и друго увеличение на цената с около 3 DM за тон, за да се попълни един отдавна съществуващ дефицит.

Опасявам се от неблагоприятните последици от подобна промяна на цената на въглищата върху ценовата структура в нейната съвкупност, най-вече във Федералната република, но също така и в други страни от Общността, които зависят, в своето потребление, от рурските въглища. По време на задълбочени разговори със заинтересованите страни, аз потърсих средствата за подобряване на рентабилността на въглищните мини и най-вече за намаляване на техните производствени разходи с цел това увеличение на цените да се запази в относително тесни граници.

.....
Предвиждат се следните мерки:

- 1) Изменение на инструкциите за ценообразуване
- 2) Намаляване на данъка върху оборота
- 3) Пенсионно осигуряване в миньорския осигурителен фонд

.....
Освен това, необходимо е още да се вземе под внимание и фактът, че въгледобивната промишленост, в която заплатите и възнагражденията представляват почти 50 % от капитала, е сред промишлените отрасли, в които заплатите представляват най-голямата част от разходите, така че социалните разходи допринасят в особено висока степен за увеличаване на цените.

Ето защо се предвижда една част от вноските на работниците, но в никакъв случай не повече от 6,5 %, да се превежда директно от държавата в пенсионноосигурителните дружества. Поемането на 6,5 % би съответствало на едно намаляване с 1,77 DM на тон на производствените разходи за търговския добив на въглища. Предвижданата мярка не би била приложима само за въгледобивната промишленост, но и за други отрасли на минната промишленост, и по-конкретно за онези, които не са в компетентността на Върховния орган.

Що се отнася до предвижданата мярка, би ставало дума за изменение на финансирането на социалните осигуровки в съответствие с член 68, параграф 2, точка пета от Договора, което не би довело до нарушение по смисъла на член 67, точки 2 и 3 от Договора, като се има предвид, че и това облекчение би послужило само за частично компенсиране на последиците от повишаването на цените на въглищата.

-
- 4) Предоставяне на премия за работа на смени, освободена от данък върху заплатите

Предвижда се да се предостави на всички работници в мините, заети в подземни работи, за всяка напълно изработена смяна, премия за работа на смени, освободена от данък заплати, която би била преведена от предприятията чрез отчисления от данъците, платени върху заплатите. Премията за работа на смени би представлявала за надничаря 1,25 DM и до 2,50 DM за пикьора, и за работника на парче.

Вярно е, че тази мярка не би довела директно до финансово облекчение за предприятията, но тя изглежда подходяща, за да се направи по-привлекателна работата

под земята и по този начин служи за противовес на заплахите от напускане, както и за поощряване на спешното назначаване на нови работници в мините. Така че тя е в съответствие с целите и задачите на Общността, визирани в членове 2 и 3, буква а) и ж) от Договора.

.....

Съгласно последния параграф премията за работа на смени „не би довела пряко до финансово облекчение за предприятията”, което е в противоречие с първия параграф от същото писмо, което съдържа уточнението, че двете увеличения са необходими: „едно увеличение на заплатите на миньорите средно с 9 %, считано от 15 февруари, с цел да се предотврати заплахата от напускане на работниците в мината към други промишлени отрасли и увеличение на цената приблизително с 3 DM на тон, за да се попълни един отдавна съществуващ дефицит.”

Федералното правителство се опасява, че „подобно увеличение на цената на въглищата може да има неблагоприятни последици върху ценовата структура в нейната съвкупност, най-вече във Федералната република, но също така и в други страни от Общността, които зависят в своето потребление от рурските въглища.”

Посоченото по-горе писмо от 4 февруари 1956 г. изтъква ясно, че въвеждането на премия за работа на смени позволява да се избегне повишаването на цената на въглищата, което, без тази премия, би било неизбежно. Същото писмо показва, че без да води до „финансово облекчение за предприятията”, миньорската премия ги облекчава от допълнителни разходи, които биха понесли, и че въпреки че не намалява настоящите им разходи, миньорската премия намалява разходите, които те неизбежно биха понесли.

Писмото на федералния министър на икономиката до Върховния орган от 12 март 1956 г. (III D 2 70672/56, Док. №2426/ 56 f) уточнява, *inter alia*, че:

„... тези премии, между които и миньорската премия, са също така предназначени да предотвратят напускането на подземните миньори, и насочването им към други професии, което поражда безпокойство, да предотврати сериозната нестабилност в работната сила на миньорите, както и да направи миньорската професия по-привлекателна за младежите.”

Писмото на Федералния министър на икономиката до Върховния орган от 23 март 1956 г. (III D 2 70765/56, Док. № 2781/ 56 f) уточнява:

„Изпращам Ви приложено други документи относно мерките, описани в моето писмо от 1 март 1956 г., насочени към премахване на специалните такси във въгледобива.”

Писмото на министъра на финансите на провинция Северен Рейн-Вестфалия до обединенията на въгледобивните предприятия, с дата от 6 март 1956 г. (№ S 2034-2812/VB-2/H 2030-2507 II B 2), уточнява, че:

„С цел ефикасното предотвратяване на опасността от напускане на подземни работници от мините, се подготвя закон, предоставящ премии в полза на миньорите.

Писмото на Федералния министър на икономиката до Върховния орган от 22 октомври 1956 г. (№ III D 2 - 71933/56) уточнява:

„... В това писмо беше заявено, че федералното правителство си е поставило за цел да подобри рентабилността на въгледобива, като намали специалните такси, налагани на този икономически отрасъл в сравнение с други отрасли, като се има предвид обаче, че посоченото по-горе писмо съдържа един параграф, който добавя, че:

„... само като предпазна мярка аз бих искал да съобщя, че макар и изплащането на миньорска премия да разширява значително разликите в производствените цени, това би се извършило по законен начин, а именно чрез разнообразяване на производителността. Както е известно на Върховния орган, продукцията на германската въгледобивна промишленост може да бъде значително увеличена без нови инвестиции, ако се успее да се увеличи броят на подземните миньори, като се има предвид, че поради недостатъчния брой на миньорите съществуващите мощности не могат да бъдат напълно използвани. От това следва, че увеличаването на броя на подземните работници – посочен по-горе в точка II – А безспорно води до повишаване на производителността.”

Това недвусмислено позоваване потвърждава, че германската въгледобивна промишленост счита, че нейната продукция и производителност ще се повишат с увеличаването на броя на подземните работници като резултат от увеличаването на заплащането на миньорите с въвеждането на премията за работа на смени.

Това увеличение на възнаграждението безспорно е част от себестойността на продукцията.

Макар и да е отделена от него (както е фактически чрез финансирането на премията за смяна от публичните фондове), въгледобивната промишленост запазва печалбата като понася стойността на една мярка, която повишава както нейната продукция, така и нейната производителност.

Поради това нейната себестойност не е себестойността на въглищата, които в действителност се добиват.

Това изкуствено занижаване на себестойността поставя въгледобивната промишленост, която печели от него, в привилегировано конкурентно положение в сравнение с положението, в което се намират въгледобивните промишлености, които сами трябва да покриват изцяло себестойността на своята продукция.

Правителството на Федералната република припомни мотивите на проектозакона за миньорската премия (Документ № 2351 на Bundestag от 3 май 1956 г.) във вече цитираното писмо от 22 октомври 1956 г. (III D 2 - 71933/56) и повтори по-конкретно, че:

„... в последно време все повече се забелязва, че този професионален дух отстъпва пред привлекателността, която могат да предложат други професии с по-лек труд и с по-високо възнаграждение.”

Тази обща идея беше развита в подробности в съдебното заседание, където представителят на правителството на Федералната република заяви, че премията за работа на смени е един вид отличие за една изключително трудна професия, че тя не е взела формата на медал, защото това отличие е трябвало да бъде и да остане материално и конкретно, с цел нейната привлекателност да не губи от стойността си и че Законът за миньорската премия не е имал за цел да предостави субсидия на миньорските предприятия, а да създаде привилегия за миньора и по-конкретно за подземните миньори.

По смисъла на това обяснение премията за работа на смени в крайна сметка не може да бъде разглеждана като допълнително възнаграждение.

Въпреки че това допълнително възнаграждение, ако то бъде изплащано от възледобивната промишленост, не би било предвидено в Договора, то непременно би изглеждало като субсидия, щом като е равностойно на едно увеличение на заплатата, платено от публични фондове, от правителството на Федералната република.

Въпреки това, предстои да се определи дали субсидията или помощта, каквато изглежда представлява премията за работа на смени, не отговаря на някои от изискванията, изброени в член 2 от Договора: да се запази приемствеността в заетостта и да не се провокира предизвикването на съществени и продължителни сътресения в икономиките на държавите-членки.

В една част, цитирана по-горе от писмото от 12 март 1956 г. (III D 2 70672/56, Док. № 2426/56 f) федералното правителство е уточнило, че премията за работа на смени има за цел също така и „да предотврати напускането на мините от подземните миньори с цел преминаване към други професии.”

Това твърдение доказва категорично, че миньорската премия не следва да се разглежда като имаща за цел да запази приемствеността в заетостта или да предотврати безработицата, след като, напротив, тя се въвежда в един период, в който изоставянето на професията на миньора е било „източник на загриженост” за федералното правителство.

В заключение, не е приложена специалната процедура по член 37, отнасяща се до съществени и продължителни сътресения.

Встъпилата страна е твърдяла, че премията за работа на смени произтича от член 67 от Договора и представлява „помощ” по смисъла на параграф 2, точка 2 от посочения по-горе член.

Това твърдение, във всеки случай, не би могло да бъде прието само поради факта, че член 67 подчинява предоставянето на помощта, предвидена в параграф 2, точка 2 от него, на предварително разрешение от страна на Върховния орган, като той има задължението да се консултира с Консултативния комитет и Съвета на министрите, и предвижда, че сумата на помощта, както и нейните условия и продължителност, се определят по споразумение с Върховния орган.

В конкретния случай не е имало нито консултиране с Консултативния комитет и със Съвета на министрите, нито разрешение на Върховния орган, нито от споразумението,

предвидено в член 67, параграф 2, точка 2. Напротив, факт е, че Върховният орган се е въздържал от каквото и да било действие.

На тези основания, миньорската премия, финансирана от публичните фондове, разглеждана сама по себе си, представлява субсидия или помощ, предоставяна от правителството на Федералната република на немската въгледобивна промишленост, и няма валидни основания, изведени от Договора, които да оборят този неин характер.

Следователно, разглеждана сама по себе си, тя трябва да бъде разглеждана като несъвместима с общия пазар на въглища и стомана, и като такава, като забранена от Договора.

2. Компенсирането, което произтича от премахването, считано от 1 април 1958 г. на поемането от федералното правителство на част от вноските на работодателя за пенсионно осигуряване на миньорите премахва ли характера на субсидия или помощ, забранена по член 4, буква в) от Договора на премията за работа на смени?

Правителството на Федералната република, считано от 1 април 1958 г., е отменило Решението от м. февруари 1956 г., с което е поело отговорност за част от вноските на работодателите за пенсионното осигуряване на миньорите, представляваща 6,5 % от общата сума на заплатите.

Ответникът заявява в своята защита, че въпреки че едно плащане, разглеждано само по себе си, привидно има характер на забранена субсидия, поради факта, че то „намалява себестойността на продукцията и влияе върху естествените условия на конкуренцията”, достатъчно е тези последици да бъдат премахнати, „за да няма нарушение на договора.”

В този случай в действителност, „от материална гледна точка вече не става дума за субсидия, която договарят забранява, с оглед на осигуряването на една лоялна конкуренция.“

Правителството на Федералната република, като поддържа, че „предоставянето на миньорска премия не е в противоречие с член 4, буква в) от Договора”, твърди, че подобно противоречие не може да съществува, щом като „считано от 1 април 1958 г. Федералната република по-конкретно е престанала да изплаща 6,5 % от заплатите като заплащане на част от вноската на работодателите за пенсионно осигуряване на миньорите, плащане, което тя е извършвала от 15 февруари 1956 г. с цел да разтовари минните предприятия.”

Ответникът и встъпилата страна заявяват, че допълнителното възнаграждение, наложено по този начин, на минните предприятия е еднакво или по-високо от сумата на миньорската премия.

Тези две различни позиции изискват да се реши дали факта, че федералното правителство е престанало да внася 6,5 % от сумата на заплатите в пенсионното осигуряване на миньорите, е в състояние да отнеме на премията за работа на смени характера на субсидия или помощ, забранена от член 4, буква в) от Договора.

Повторното заплащане от страна на производителя на въглища към федералното правителство на точната сума, изплатена на миньорите под формата на премия за

работа на смени и на данъците, с които е била обложена тази сума съгласно данъчното право, е имало за цел да отмени, по отношение на производителите, всякакви икономически последици от премията за работа на смени, без обаче да Ж отнема психологическите изгоди, които федералното правителство твърди, че е търсило с въвеждането на посочената по-горе премия.

Възниква въпросът дали подобно повторно заплащане променя характера на премията за работа на смени като субсидия, забранена съгласно член 4, буква в) от Договора.

Не е необходимо, в конкретния случай, да се търси отговор на подобен въпрос, защото компенсационната процедура, приета от ответника и на която се позовава встъпилата страна, не представлява по никакъв начин повторно заплащане, равностойно във всеки момент на сумата на разхода, подлежащ на компенсация.

Ако федералното правителство е искало съвсем точно отмяната на икономическите последици от премията за работа на смени, не е ясно защо не е наложило подобно повторно заплащане на минните предприятия.

Приложената процедура установява между субсидията и увеличаването на тежестите, предназначени за нейното компенсиране, само приблизителна и неясна връзка поради сложността на съдействието, на което се е съгласило федералното правителство през предвидения период на разноси и тежести по пенсионното осигуряване на миньорите.

Премахването и забраната, установена с член 4, буква в), които имат общ и абсолютен характер, не могат в никакъв случай да бъдат отменени с въвеждането на една общо формулирана и неясна компенсационна процедура.

На тези основания премахването, считано от 1 април 1958 г., на поемането от федералното правителство на една вноска за пенсионно осигуряване на миньорите, възлизаща на 6,5 % от сумата за заплати, не отнема на премията за работа на смени характера Ж на субсидия или помощ, забранена от член 4, буква в) от Договора.

II. Злоупотреба с правомощия

Ищецът се позовава, в подкрепа на своя иск за отмяна срещу отказа, който му се противопоставя, на довода за злоупотреба с правомощия.

Не е необходимо Съдът да се произнася по този довод; констатацията, че премията за работа на смени е субсидия, забранена от член 4, буква в) от Договора, е достатъчна да доведе до отмяната на оспорваното решение.

На всички посочени по-горе основания, решението за отказ, съобщено с писмо на Върховния орган до ищеца от 30 април 1959 г., следва да бъде отменено.

По съдебните разноси

Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурният правилник страната загубила делото, се осъжда да заплати разноските.

Ответникът и встъпилата страна са загубили по основните си доводи.

Следователно, разноските по делото са за тяхна сметка, като встъпилата страна поема своите собствени разноски и разноските, възникнали при нейното встъпване.

На тези основания,

предвид документите по производството,

предвид доклада на съдията докладчик,

предвид пледоариите на страните,

предвид заключението на генералния адвокат,

като взе предвид членове 2, 3, 4, 5, 14, 26, 33, 34, 35, 54, 55, 58, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 80 и 88 от Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана,

като взе предвид параграф 11 от Конвенцията относно преходните разпоредби,

като взе предвид Протокола за Статута на Съда на Европейската общност за въглища и стомана,

като взе предвид Статута на Съда на Европейската общност, и по-специално член 69, параграф 2 от него,

СЪДЪТ,

като отхвърля всички други по-общи или противоречащи заключения, реши:

- 1) **Първият и четвъртият довод от заключенията на сдружението от предприятия „De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg”, насочени към отмяната на оспорваното решение и към осъждане на Върховния орган на заплащане на разноските, са допустими; вторият и третият довод, насочени към установяване на задължението на Върховния орган да установи с решение, че Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си, които произтичат от Договора, като е финансирала от публичните фондове една премия, освободена от данък, предоставяна на подземните миньори и към отмяна на тази мярка, както и към вземането на каквото и да било друго решение, което Съдът прецени за необходимо, са недопустими;**
- 2) **Решението за отказ, обявено в писмото на Върховния орган до ищеца, от 30 април 1959 г., се отменя;**
- 3) **Делото се препраща на Върховния орган;**
- 4) **Разноските се присъждат в тежест на ответника и на встъпилата страна, като последната поема собствените си разноски и разноските, вследствие от нейното встъпване.**

Произнесено в открито заседание в Люксембург на 23 февруари 1961 г.

Подписи